

Într-o zi, mama a întreat-o pe Maria:

— Maria, pe tine ce te face să râzi?

Dar Maria nu a știut ce să-i răspundă.

Așa că toată ziua s-a gândit numai la asta. Oare o făcea să râdă felul în care cățelușă lor, Lexy, se învărtea câteodată întruna după propria coadă? Da, era amuzant, mai ales că mai și lătra de zor la coadă; dar fetița deja se obișnuise cu acest spectacol. Sau poate felul în care tati o striga încă de când era ea micuță folosind tot felul de nume ciudate, ca: Bubulica, Pățitu, Bibi sau Bilbilica? Sau o amuza teribil când tati făcea pe balerina? Asta, sigur, era foarte distractiv, dar nu o mai făcea să râdă atât de tare ca la început.

Ori poate era felul în care motanul lor Simba torcea ori de câte ori te uita la el? Nici nu era nevoie să-l atingi, doar dacă te apropiai și te uita la el începea să toarcă instant. Sigur că da, Simba era foarte simpatic și-i stârnea hohote de râs. Și mai era și mami când se chinuia să fredoneze cântecele ei rock preferate. Clar, mami era și ea tare amuzantă. Și totuși, niciunul dintre aceste lucruri nu o mai făcea să râdă cu gura până la urechi până o dureau maxilarele.

Auzind vorbele Mariei, mama o rugă să se așeze pe canapea și începu să-i explice:

— Iubita mea, ți-am pus întrebarea asta cu un scop foarte important. Iar răspunsul nu era pentru mine, ci mai mult pentru tine.

A doua zi, după ce își bătuse capul zadarnic cu întrebarea asta, ajunse să-și pună o altă întrebare: Oare de ce este important să știi ce te face să râzi? Că, până la urmă, dacă este amuzant, râzi, iar dacă nu, nu.

Că doar nu poți să râzi forțat sau să te abții să râzi, nu? Se gândi Maria și se duse în viteză la mami să-i spună concluzia ei, de care era foarte mândră.